

Jesus älskar att använda liknelser från naturens rike för att ge oss en aning om Guds rike. Det är egentligen helt naturligt, eftersom naturen är Guds skapelse där vi alltid kan se spår av honom. Han fortsätter att uppehålla sin skapelse, som vilar tryggt i hans hand. Samtidigt är denna skapelse anförtrodd till vår omvårdnad. Den är helt beroende av Gud, men också av oss. Därför är det så viktigt att vi verkligen vårdar och bevarar naturen. När det verkligen går upp för oss att den är Guds verk och att han fortsätter att verka där, får vi ett helt annat förhållande både till den och till Gud själv. Hans närvaro lyser upp hela den värld där vi lever och blir en ständig mötesplats med honom. Gud kommer oss närmare genom sin skapelse. Han talar till oss på otaliga språk och på helt överraskande och oförutsedda sätt, på tusen och åter tusen underbara sätt.

Också i det gamla förbundet finns samma syn på skapelsen som genomskinlig för Gud. Profeten Hesekiel talar om en liten späd kvist som kan uppenbara något om Gud och hans visdom för oss. ”Av dess översta skott skall jag bryta en späd kvist och själv plantera den på ett högt och brant berg... och alla träd på marken skall erfara att det är jag, Herren, som förödmjukar höga träd och upphöjer låga träd” (17: 22-23). Gud har en förkärlek för det svaga och späda, för det som inte gör något väsen av sig. Gud vill hjälpa oss att avstå från den första platsen och i stället älska den sista platsen. Detta blir ännu tydligare när Gud själv blir människa och kommer till oss i tjänargestalt. Jesus väljer den sista platsen, att föraktas och missaktas, förödmjukas och förrådas. Vi kan aldrig förstå Guds oändliga ödmjukhet och utblottelse, som ständigt strålar fram i Jesu hela liv, från krubban till korset.

I dagens evangelium ser vi hur Jesus knyter sin undervisning till vad som händer i naturen. Den blir en bok som ger oss insikt i Guds sätt att vara och handla. Men vi måste använda trons ögon och hjärtats kärlek för att lära oss att förstå denna undervisning. Jesus talar ständigt om Guds rike eller om himmelriket. Det är den dimension av verkligheten där Gud råder och kan verka oinskränkt. Samtidigt kommer detta rike till oss i ringa gestalt. Det är det vi kan se i Jesu hela liv – och höra i allt vad han säger. ”Ett senapskorn, som är det minsta av alla frön på jorden när man sår det, men när det har såtts skjuter det upp och blir större än alla örter” (Mark 4:32). Gud kan bara använda sig av det svaga, bräckliga och ödmjuka. Det är förutsättningen för att han skall kunna göra något vettigt av oss alla. Vi måste bli mindre och göra avkall på allt som hindrar oss att gå den lilla vägen, som Thérèse av Lisieux skulle säga. Vi kan och måste tala om det andliga barnskapet. Vi måste bli mindre för att Gud skall bli större och för att han skall kunna göra något stort och vackert av oss. Vi måste låta honom ta över rodret och bestämma

inriktningen i vårt liv. Det är en stor nåd och glädje när vi äntligen kan släppa taget om oss själva och låta den gudomlige Krukmakaren forma oss efter Jesu bild.

”Med Guds rike är det som när en man har fått utsädet i jorden... och säden gror och växer, han vet inte hur” (Mark 4:26-27). Vi måste lära oss att lita på att Gud verkar i oss och i hela denna värld. Vi kan bara låta honom handla, låta honom förvandla oss och hela vår värld. Att helt överlåta oss i hans kärleksfulla händer, det låter vackert och fint, samtidigt vet vi att det kan kosta oss blod, svett och tårar. Vi vill så gärna styra och ställa själva. Innerst inne vet vi nog att det aldrig blir riktigt bra när vi tar över och driver vårt eget race. Gud vill göra stora ting med oss, men vi vågar inte riktigt lita på det utan gör vad som faller oss in och sluter oss för hans röst och hans vilja.

”Gud, utan vilken vi inget förmår, du vårt hopp och vår styrka, skänk oss Andens kraft”, så bad vi i kollektbönen. Genom sin Ande vill Gud ge oss den styrka vi aldrig har i oss själva för att göra det goda, följa Guds bud och förverkliga den dröm han har om oss: att vi skall återspegla något av Jesus i det vi är och gör. ”Vi lever i tro, utan att se” (2 Kor 5:7), skriver Paulus. Tron får oss att lita på Gud utan att vi förstår alla sammanhang eller ser klart och tydligt. Genom tron abdikerar den gamla människan i oss, hon som alltid vill ta över ledningen och göra vad hon vill. Med trons ögon får vi en klar insikt i vad Gud vill göra med och genom oss. Guds rike kan vi inte se med våra vanliga ögon, men med trons ögon ser vi överallt spår av Gud och anar hans rike som den ständiga djupdimensionen av hela vår tillvaro.

Guds rike är oss närmare än vi kan fatta. Det är bara i tro vi kan öppna oss för detta fördolda och osynliga rike. Det är bara i kärlek vi kan nå fram till att ta emot Guds rike. Det är bara i hopp vi kan gå vidare på vägen som leder oss allt djupare in i Guds rike. Jesus talar ständigt om Guds rike. Vi måste lära oss att lyssna mer till hans späda röst än alla andra bullrande och högljudda röster som vill etablera ett annat rike, där penningen styr och maktspråket alltid får sista ordet. Tron hjälper oss att genomskåda alla falska ideologier och budskap, som strömmar över oss bara vi öppnar vår mobil. Aldrig har urskillningens gåva varit viktigare än nu. Aldrig har andligt barnskap och den lilla vägen varit så nödvändiga för oss, om vi vill vara Jesus trogna och leva i hans efterföljd. Nu när naturen är som vackrast kan vi lära oss mycket om Guds rike i naturens rike. Ser vi med trons ögon på det skapade, dröjer det inte länge förrän vi anar vem det är som har skapat allt detta, vem det är som håller det i sin hand och vill möta oss just här och nu, var vi än befinner oss och hur vi än känner oss. Guds rike är mitt ibland oss. Guds rike är oss närmare än vi någonsin kan förstå.

